

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4350

гр. Варна, 22.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

като разгледа докладваното от Ирена Н. Петкова Въззивно гражданско дело № 20223100502453 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е въззивно и е образувано въз основа на въззивна жалба от "ВИЛОКС ГРУП" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А., срещу решение № 260337 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, с което се признава на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ уволнението на Е. П. Г. за незаконосъобразно и се отменя Заповед № 414/22.12.2020г. на работодателя „Вилокс Груп“ ЕООД, с която трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.328, т.4 от КТ и е възстановен въззивника на заеманата преди уволнението длъжност „управител игрална зала“ в предприятието на „Вилокс груп“ ЕООД, с посоченото място на работа в съдебното решение, на основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ, както и се осъжда „Вилокс Груп“ ЕООД да заплати на Е. П. Г. сумата от 10192.92лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа, поради уволнението за периода от от 22.12.2020 год. до 22.06.2021 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 16.02.2021 год. до окончателното изплащане на вземането, на основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ, осъжда се дружеството да заплати на процесуалния представител на ищеца сумата от 1485,79 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, както и същото да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата от 627, 72 лева, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК .

Във въззивната жалба се излагат доводи, че решението е недопустимо и неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост.

Относно допустимостта се твърди, че исковете са предявени след установените давностни срокове. Сочи се, че исковата молба е нередовна по изложени възражения на

въззивника, направени пред първа инстанция, а именно – исковете не са индивидуализирани по основание и размер, като се вземе под внимание и претенцията по чл. 225, ал. 1 от КТ, която била предявена като частичен иск. Релевира възражение за недоказаност и неоснователност на исковете за лихва върху вземането за обезщетение, тъй като последното не се дължало. Допълва, че законна лихва върху вземане, касаещо период, който все още не е настъпил е неоснователно претендирана. Присъждането на лихва за сума над 1000 лева (колкото било предявено с исковата молба) било недопустимо, тъй като едва с уточнителна молба, подадена на 20.04.2022 г., което било след срока по чл. 358 от КТ ищецът е посочил размер на претендираната лихва за период от 22.12.2020 г. до 22.06.2021 г. Същото се твърди и за вземане в размер на 10 192 лева, което било остатък от сумата на предявения като частичен иск за цялото вземане. Давностен срок за него бил изтекъл на 20.04.2022 г. Поради това решението в частта, касаеща произнасянето по изменения иск, се сочи като недопустимо. Сочи се, че съдът не е предприел необходимите действия и неправилно е допуснал до разглеждане с доклада нередовна исковата молба.

Релевират се възражения за процесуални нарушения, изразени в произнасяне по направени в отговора на исковата молба възражения и необсъждане на събраните по делото доказателства. Неправилно са игнорирани свидетелски показания, без дори да се обсъдят, с които се доказвало, че игралната зала не е работела и работниците са били в престой. Нарушение било и неуваженото доказателствено искане на въззивника по чл. 193 от ГПК, както и по молба на същия ищецът да представи оригинални документи. Възражава се още, че в противоречие с процесуалния закон делото било разгледано по реда на бързото производство, без да е направено съответно искане за това. В жалбата се аргументира, че тъй като в предмета на спора бил включен и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който се гледа по общия ред, то не била налице хипотеза по чл. 310, ал. 2 и ал. 3 от ГПК. Излагат се подробни доводи за самостоятелност на претенцията за законна лихва. На следващо място посочва се нарушение в местната подсъдност на спора. Последното се обосновава с доклада, където ВРС бил дал указания на ищеца да конкретизира точното място на работа по трудово правоотношение, т. е. била е определена подсъдност при нередовна искова молба. Липсвало и заявена подсъдност от страна на ищеца. Навежда се, че правилно би било делото да се гледа по общата подсъдност, съответно от Софийски районен съд. Позовава се на седалището на предприятието, с което е сключен трудовия договор, както и на твърдението, че работникът не е полагал труд при престой. Твърденията за предявени искове извън давностните срокове са въведени и като основание за тяхната недоказаност и неоснователност, което сочи се, че обосновавало и неоснователност и недоказаност на акцесорното вземане за лихва, подкрепено с аргументите, посочени по-горе за иска по чл. 225, ал. 1 от КТ. Като процесуално нарушение се сочи неаргументирано отхвърляне на възраженията на ответника. Във връзка с твърдението за изтекла давност се излага още, че ВРС се е произнесъл в противоречие със задължителната практика на ВКС, обективирана в т. 1 на ТР №3/2016 г. на ОСГТК на ВКС. Неоснователността на исковете обуславяла основателност на претенцията на ответната страна за разноски, при което въззивника счита, че е следвало да му се присъдят исканите по списъка по чл. 80 от ГПК.

Твърди се, че е нарушен материалния и процесуалния закон досежно тълкуване на понятието „престой“ от първоинстанционния съд. В тази връзка неоснователно било твърдяно от ищеца, че уволнението е незаконно на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ и поради неспазване на процедурата и по същество. Въпреки това, жалбоподателят сочи, че ВРС е основал решението си на незаявени твърдения, като не е обсъдил релевираните в исковата молба. Поддържа се, че уволнението е обусловено от твърдяно в предизвестието спиране на работата на игралната зала със Заповед № 369/26.11.2020 г. на дружеството, основана на Заповед № РД-01-677/25.11.2020 г. на Министерство на здравеопазването във връзка с противоепидемичните мерки и преустановяване на посещенията в игралните зали и казината. С цитираната заповед, издадена от дружеството е било взето надлежно и адекватно решение от страна на работодателя с оглед издадената от министерството такава по чл. 63, ал. 4, 6 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 73 от АПК и във връзка с цитирани в жалбата решения на министерски съвет, касаещи временни противоепидемични мерки. Престоят в периода от 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г., за който е възразил в отговора си въззивника бил доказан с представените от него писмени доказателства с отговора на исковата молба и свидетелските показания, събрани пред ВРС. Сочи се, че дейността на залата е била преустановена, досежно същата е била заключена и автоматите не са работели. Със заповедта си министърът на здравеопазването се забранявало посещението на клиенти в залите, което означавало, че същите нямали право да осъществяват хазартна дейност. В процесната хазартна зала се осъществявала именно хазартна дейност въз основа на издаден лиценз. Работата на същата била преустановена за период бил по-дълъг от 15 дни. Поради това, твърди се, че доказано предизвестието и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение били законосъобразни на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ. Счита се, че разпоредбата касаела пълното преустановяване на дейността поради вътрешно организационни, технически, икономически или други причини, като разпоредбите на чл. 120, чл. 173, ал. 4, чл. 160 и чл. 267 от КТ с оглед социалната функция на трудовото законодателство, не били релевантни към преценката дали е спряла работата. Посочва се, че единствената законова предпоставка била пълно преустановяване на дейността за определения период. Сочи се, че заповедта на министъра забранява не само посещенията на клиенти, но изобщо осъществяване на дейността в игрална зала. Навежда се още, че възнаграждението, изплатено на ищеца за този период е на основание чл. 267 а от КТ – за престой. Безспорно било, че работата на ищеца е била спряна за период от повече от 15 дни. В нарушение на процесуалния закон, ВРС бил основал решението си на факти, които не били посочени в исковата молба. В тази връзка навежда, че с оглед основанието на уволнението, работодателят като ответник по иска следва да докаже факта на престоя, дори той да не е оспорен изрично от ищеца. Въвежда се твърдение, че този факт бил признат, тъй като с отговора на исковата молба не са представени доказателства и той не е посочен в доклада като нуждаещ се от доказване, респективно не е дадено указание на ответника да посочи доказателства, то допустимо било с въззивната жалба да се търси събирането им по реда на чл. 266, ал. 3 от ГПК. Сочи се, че уволнение на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е налице, независимо дали поради престоя на работника му е възложено да изпълнява друга

дейност, получавал е обезщетение за престой по чл. 267 от КТ или е ползвал отпуск. Били налице писмени доказателства, че ищецът е ползвал целият си отпуск за 2020 г.

Моли се съда да отмени така постановеното решение и охвърли исковете, както и да остави без уважение искането за присъждане на разноски, направено от ищеца пред ВРС. Претендират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемият Е. П. Г., чрез адвокат В. Д. в писмен отговор е оспорил жалбата като неоснователна, за което е изложил подробни доводи. Сочи, че правилно е разгледано делото по бързото производство и пред ВРС. Иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ бил предявен частичен, след което бил изменен като се увеличил размера на претенцията, но законосъобразно по чл. 214 от ГПК. Исковете били индивидуализирани по основание и размер, като вземането било изчислено на база брутното трудово възнаграждение в периода на оставане без работа. Възражава се срещу твърденията за процесуални нарушения. Ответникът не бил доказал, че е запознал работниците със Заповед № 369/26.11.2020 г., както и че фактически не са допускани разботници и служители до работните им места. Твърди се, че от разпитаните свидетели се доказвало противното. Намира, че с оглед някои от трудовите задължения на управителя на игралната зала, които по същността си били ръководни и управленски дейности (като поддържане на различни документи, инструктажи на персонал, кореспондиране с местните органи на власт и други), не било налице спиране на работата му в дружеството. Моли да се потвърди обжалваното решение, както и да му се присъдят разноски за въззивна инстанция.

Подадена е и частна жалба от "ВИЛОКС ГРУП" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А. срещу Определение № 260725 от 05.09.2022 г., постановено гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, с което е оставена без уважение молба на частния жалбоподател за изменение в частта за разноските на решение № 260337 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, като се сочи, че същото е неправилно постановено. Излага се, че не се дължат разноски на ищеца, след като не са доказани исковете. За адвокатското възнаграждение се сочи, че неправилно е присъдено, тъй като не е представен договор за правна помощ за хонорар, дължим на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Твърди се, че същото е прекомерно, тъй като цената на иска била 1000 лева. Поради изложеното се моли съда да отмени обжалвания акт и да присъди разноски в полза на жалбоподателя.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК насрещната страна – Е. П. Г., чрез адв. Д. депозира отговор, в който оспорва частната жалба като неоснователна. Твърди се, че присъдените му с решението разноски са доказани и в установения от закона размер. Моли да се остави жалбата без уважение.

По редовността на жалбите:

Въззивната жалба е депозирана в законово установения срок, произтича от процесуално легитимирана страна и съдържа необходимите реквизити по чл. 260 от ГПК и приложения по чл. 261 от ГПК. Частната жалба също се явява редовна по смисъла на чл. 275, ал. 2 от ГПК.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ:

1. ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА с вх. № 267139/15.07.2022 г., подадена от "ВИЛОКС ГРУП" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А. срещу решение № 260337 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав;
2. ЧАСТНА ЖАЛБА вх. № 268956/10.10.2022 г. подадена от "ВИЛОКС ГРУП" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А. срещу " срещу Определение № 260725 от 05.09.2022 г., постановено гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **14.12.2022 г.** от **09:00 часа**, за която дата и час да се призоват страните.

ДА СЕ ПРИЗОВАТ страните.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____